

Arrest

nr. 98 318 van 4 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. BUSSCHAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 maart 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 maart 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 juli 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 maart 2012 en op 26 juli 2012.

1.3. Op 27 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 oktober 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Pasjoense origine, verklaart afkomstig te zijn uit het district Deh Bala van de Afghaanse provincie Nangarhar en te zijn geboren in 1996. Volgens uw verklaringen werd u er door de taliban van verdacht een spion te zijn omdat uw neven deel uitmaakten van het leger. Drie dagen nadat de taliban een brief hadden achtergelaten werd u door hen ontvoerd. Tijdens uw opsluiting werd er niet gezegd en spendeerde u uw tijd al etend, slapend en biddend. Na twee nachten slaagde u erin te ontsnappen. Na uw ontsnapping dook u onder te Jalalabad vanwaar u een dag later Afghanistan ontvluchtte en naar België reisde. Daar kwam u aan op 28 maart 2011 en diende u de volgende dag een asielverzoek in bij de Belgische asielinstanties.

Ter ondersteuning van uw asielverzoek legde u een dreigbrief van de taliban, een envelop en een tekst waarin de regels van de taliban worden uiteengezet neer.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 13 mei 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2° ; 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u meer dan 18 jaar bent en u bijgevolg niet kan worden beschouwd als minderjarige.

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst nadat u er problemen kreeg omwille van de activiteiten van uw neven bij het Afghaanse leger. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk. Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal kan er immers geen geloof gehecht worden aan uw beweringen over uw verblijfssituatie voor uw aankomst in België.

Uw algemene kennis over het dagelijks leven in Afghanistan blijkt immers beperkt. Zo blijkt u niet te kunnen situeren wanneer het Afghaans nieuwjaar (nowruz) wordt gevierd (cgvs dd. 2 maart 2012, p.13). Samanak, een gerecht dat in Afghanistan traditioneel bij de viering van nowruz hoort, kende u tijdens het eerste gehoor voor de Commissaris-generaal evenmin (cgvs dd. 2 maart 2012, p.13). Verder blijkt u de oogsttijd van uien, een groente die door uw vader zou zijn gekweekt, in uw regio verkeerdelijk in de Afghaanse maand assad (augustus-september) te situeren (cgvs dd. 2 maart 2012, p.3) terwijl dit de tijd van het jaar is waarin uien volgens informatie van het Commissariaat-generaal net worden gepland in uw regio van herkomst. Naar aanleiding van het eerste gehoor bleek u, als zoon van een landbouwer, ook niet op de hoogte van de meeteenheid waarin grondoppervlak in Afghanistan wordt uitgedrukt (cgvs dd. 2 maart 2012, p.6 en cgvs dd. 26 juli 2012, p.2). Toen u met de term jerib werd geconfronteerd gaf u aan deze niet te kennen en te jong te zijn om te weten wat dit was (cgvs dd. 2 maart 2012, p. 6). Verder gaf u aan dat er in de regio een plaats was waar dieren medische hulp konden krijgen - uw vader zou er ook heen zijn getrokken - maar bleek u niet te weten waar deze verzorging beschikbaar was (cgvs dd. 26 juli 2012, p.5). Ook bleek u tijdens het gehoor geen enkele naam te kunnen geven van een NGO die in uw regio actief was (cgvs dd. 2 maart 2012, p.15). Ook de term PRT bleek u niets te zeggen (cgvs dd. 2 maart 2012, p.15) terwijl deze militair-burgerlijke organisatie in de verschillende Afghaanse provincies een grote rol speelt bij wederopbouwprojecten. Gevraagd naar radiostations in uw regio van herkomst bleek u weliswaar in staat om een aantal namen op te noemen, maar kwam u in een omschrijving van de programma's die op een van deze stations te horen waren niet verder dan nieuws en sport (cgvs dd. 26 juli 2012, p.3). Ook waar mensen in uw regio tercht konden indien ze met ernstige verwondingen kampten, bleek u tijdens het tweede gehoor voor de Commissaris-generaal niet te weten. Hiernaar gevraagd stelde u dat ze naar een groter ziekenhuis dan de kleine clinic achter het districtshuis diende te gaan in geval men een operatie nodig had maar kon u dit groter ziekenhuis niet situeren (cgvs dd. 26 juli 2012, p.3). Dat er niemand van uw familie ooit een operatie nodig zou hebben gehad volstaat niet als verklaring voor deze vaststelling aangezien men van personen die afkomstig zijn uit een regio waar regelmatig slachtoffers vallen bij geweld kan verwachten dat ze op dergelijke feiten zijn voorbereid en ze dan ook weten waar ze heen moeten gaan als een van hun

naasten gewond raakt. Verder bleek u ook onaannemelijk weinig te kunnen vertellen over de schoolinfrastructuur in uw dorp. Hoewel u aangaf dat er een school was in uw dorp, wist u niet te vertellen wat de naam van de school was en wanneer de school werd gebouwd (cgvs dd. 2 maart 2012, p.15). Over het districtshuis van Deh Bala beweerde u tijdens het tweede gehoor dan weer dat het in uw dorp, Ahmadkhel, is gevestigd (cgvs dd. 26 juli 2012, p.3) terwijl uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de districtshoofdplaats van het district Deh Bala het gelijknamige dorp is. Tot slot slaagde u er niet in de laatste verkiezingen in Afghanistan te situeren (cgvs dd. 2 maart 2012, p.15), hetgeen gezien de invloed die deze verkiezingen ook in uw provincie hadden op de veiligheidssituatie uiterst merkwaardig is.

Voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen inzake uw verblijf in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar. Bijgevolg kan er logischerwijze evenmin nog enig geloof worden gehecht aan uw beweringen over de feiten die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. De door u aangebrachte documenten kunnen aan deze conclusie niets wijzigen. De dreigbrief, de envelop waarin de dreigbrief naar België werden verstuurd noch de tekst met daarin de leefregels van de taliban zijn immers van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België te herstellen.

Wat betreft de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw beweerde verblijf in Afghanistan moet worden opgemerkt dat geloofwaardige verklaringen in dit verband belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat hij zijn asielrelaas niet aannemelijk maakt doordat hij te weinig kennis zou hebben over zijn thuisland. Verzoeker wijst erop dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat hij, net zoals 70% van zijn landgenoten, onvoldoende geschoold is. Argumenten halen uit het feit dat hij de namen niet kent van scholen en ziekenhuizen of de Afghaanse kalender niet kent, is dan ook onzin, aldus verzoeker. Voorts wijst hij erop dat hij uiteindelijk Samanak wel kende zodat ook dit geen argument kan zijn om zijn asielrelaas niet te geloven. Tot slot stelt verzoeker dat hij slechts een kind is dat in zijn kindertijd getraumatiseerd is geraakt door de oorlog, door het voor zijn ogen zien folteren en sterven van mensen. Het is hem dan ook een raadsel hoe het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen argumenten kan halen uit het feit dat hij niet alle radioprogramma's kent en evenmin de tijd om te oogsten. Verzoeker verduidelijkt dat het in oorlogstijd immers gevaarlijk is om bepaalde programma's te beluisteren of men er door de constante drang naar overleven simpelweg geen tijd voor heeft. Hetzelfde geldt voor de uienoogst: het is in oorlogstijd soms gevaarlijk te werken op het land. Het feit dat de bestreden beslissing geen melding maakt van het voorgaande, maakt volgens verzoeker dat ze verkeerd, dan wel onvolledig gemotiveerd is.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), voert verzoeker aan dat Afghanistan een land in oorlog is en dus absoluut niet veilig is om naar terug te keren. Hij wijst erop dat verschillende mensenrechtenorganisaties nadrukkelijk stellen dat de burgers in Afghanistan elke dag de dood dan wel folteringen dienen te vrezen. Hij vervolgt dat hij trouwens zelf heeft aangegeven dat hij persoonlijk door de taliban wordt gevisieerd. Hem terugsturen naar een land in oorlog is volgens verzoeker dan ook in strijd met het EVRM. Dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zelf aangevend dat in zijn thuisland regelmatig slachtoffers vallen bij geweld, hem geen subsidiaire bescherming geeft is voor hem dan ook een raadsel, aldus nog verzoeker.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij overeenkomstig de beslissing die hem door de Dienst Voogdij werd betekend op datum van 13 mei 2011 en die aantoonde dat hij meer dan 18 jaar is, niet kan worden beschouwd als een minderjarige, (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen inzake zijn verblijf in het district Deh Bala van de provincie Nangarhar gelet op zijn beperkte kennis over het dagelijkse leven in Afghanistan, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, zodat evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen over de feiten die aan de basis van zijn vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen, (iii) de door hem neergelegde dreigbrief, de envelop waarin de dreigbrief naar België werd verstuurd en de tekst met daarin de leefregels van de taliban niet van die aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn beweringen omtrent zijn verblijfplaatsen voor zijn aankomst in België te herstellen en (iv) hij het de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, door het afleggen van bedrieglijke verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven en zijn verklaringen niet toelaten om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van zijn werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in zijn hoofd of van zijn verblijfssituatie of regio van herkomst.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele

motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 september 2012 (CG nr. 1113955), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. De Raad benadrukt dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van Nangarhar, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.4.2. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielrelaas en vluchtmotieven. Vooreerst

verduidelijkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet kan beschouwd worden als een minderjarige. Daarenboven blijkt verzoekers kennis over het dagelijkse leven in Afghanistan en over zijn voorgehouden regio van herkomst uitermate beperkt te zijn. Verzoeker tracht in het verzoekschrift weliswaar zijn beperkte kennis te vergoelijken door te wijzen op zijn beperkte scholing, zijn jonge leeftijd, de oorlog en de trauma's die hij heeft opgelopen maar hij brengt hierbij geen enkel overtuigend argument aan waarmee hij vermag aan te tonen dat de hem gestelde vragen onredelijk zouden zijn of dat van hem een onredelijk kennisniveau zou worden verwacht.

Waar hij verwijst naar zijn gebrek aan scholing om zijn onwetendheden en gebrekkige kennis te vergoelijken, benadrukt de Raad dat een desgevallend beperkte scholing niet kan verklaren dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van zaken die tot zijn dagdagelijkse leefomgeving behoren. De Raad wijst er in dit verband op dat een beperkte scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en verzoeker toont geenszins aan dat hij niet over de verstandelijke vermogens beschikt om kennisvragen te beantwoorden betreffende zijn directe omgeving en het dagdagelijkse leven in zijn beweerde regio van herkomst. De in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in verzoekers kennis met betrekking tot Afghanistan in het algemeen en zijn dorp Ahmadkhel (district Deh Bala, provincie Nangarhar) in het bijzonder zijn apert en hebben betrekking op zijn onmiddellijk leefomgeving. Zo acht de Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins plausibel dat iemand die beweert te zijn opgegroeid in een landbouwersgezin – verzoeker verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat zijn vader uien, rijst, mais en tarwe verbouwde, dat hij eten moest brengen naar zijn vader die op het veld aan het werken was en dat hij na de lessen in de madrassa zijn vader moest helpen om de koeien te verzorgen (administratief dossier, stuk 6, p. 4 en p. 6 en stuk 3, p. 2) – geen benul heeft van de periode waarin bepaalde landbouwactiviteiten plaatsvinden, niet bij benadering kan duiden hoeveel gronden zijn familie bezit, zelfs nog nooit van de term jerib, de meeteenheid waarin grondoppervlak in Afghanistan wordt uitgedrukt, heeft gehoord en niet kan situeren waar men medische hulp voor de dieren kon krijgen (administratief dossier, stuk 6, p. 6 en stuk 3, p. 2-3). Waar verzoeker tijdens het eerste gehoor nog verklaarde dat hij zijn vader moest helpen om de koeien te verzorgen, beweerde hij overigens tijdens het tweede gehoor dat zijn vader enkel vier schapen had (administratief dossier, stuk 3, p. 5). De uitleg in het verzoekschrift dat het in oorlogstijd soms gevaarlijk is om te werken op het land, kan bezwaarlijk worden aanvaard als afdoende verklaring voor het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen. Voorts wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat verzoeker niet kan situeren wanneer het Afghaanse nieuwjaar (nowruz) wordt gevierd en dat hij tijdens het eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal Samanak, een gerecht dat in Afghanistan traditioneel bij de viering van Newroz hoort, niet bleek te kennen. Ook deze onwetendheden kunnen geenszins worden verklaard door een gebrek aan scholing. Dit klemt des te meer daar verzoeker wel de Afghaanse kalender blijkt te kennen en zonder problemen de maanden en de seizoenen opsomt (administratief dossier, stuk 6, p. 12-13). Daarnaast hoeft verzoeker niet hoog opgeleid te zijn om de namen te kunnen noemen van de school in zijn dorp en het ziekenhuis in zijn regio. Hij blijkt immers wel, ook zonder veel scholing te hebben genoten, een aantal namen van omliggende dorpen te kunnen noemen. Met betrekking tot de school in zijn dorp, kan verzoeker overigens zelfs niet verduidelijken of hij deze school er altijd heeft weten staan dan wel of hij deze heeft weten bouwen (administratief dossier, stuk 6, p. 7) en wat betreft het ziekenhuis is hij niet alleen onwetend over de naam doch kan hij dit evenmin situeren. Tot slot wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat verzoeker geen enkele naam kan noemen van een NGO die in zijn regio actief was, ook de term PRT hem niets blijkt te zeggen terwijl deze militair-burgerlijke organisatie in de verschillende Afghaanse provincies een grote rol speelt bij wederopbouwprojecten, hij verkeerdelijk beweert dat het districtshuis van Dah Bala in zijn dorp gevestigd is en hij er niet in slaagt de laatste verkiezingen in Afghanistan te situeren, vaststellingen welke in voorliggend verzoekschrift niet worden betwist laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven.

In zoverre verzoeker ter verklaring van de in de bestreden beslissing aangehaalde onwetendheden nog verwijst naar zijn jeugdige leeftijd, wijst de Raad erop dat uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 13 mei 2011 blijkt dat de conclusie van het leeftijdsonderzoek luidt als volgt: *“op basis van het voorgaande onderzoek kunnen we besluiten met een redelijke wetenschappelijke zekerheid dat bij S.(...) M.(...) O.(...) op datum van 05/05/2011 de leeftijd van 20,03 jaar kan geschat worden met een standarddeviatie van 1,7 jaar.”* en dat uit het medisch onderzoek aldus blijkt dat verzoeker vlak na zijn aankomst in België reeds meer dan 18 jaar oud was. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift is hij dus niet “slechts een kind” doch een jong volwassene, van wie redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal essentiële kennisvragen die betrekking hebben op zijn persoonlijke leefwereld, quod non. Dat hij hiertoe niet in staat zou zijn omdat hij in zijn kindertijd

getraumatiseerd is geraakt door de oorlog, door het voor zijn ogen zien folteren en sterven van mensen, kan evenmin overtuigen.

2.4.3. Daar verzoeker, gelet op wat voorafgaat, geen afdoende verschoningsgrond aanhaalt voor de lacunes in zijn kennis, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers verklaringen niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn herkomst en verklaarde levensomstandigheden in Afghanistan. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan.

2.5. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de beoordeling van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Met betrekking tot de dreigbrief dient te worden benadrukt dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De envelop waarin de dreigbrief naar België werd verstuurd en de tekst met daarin de leefregels van de Taliban zijn niet dienstig voor de beoordeling van verzoekers relaas.

2.6. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Het is de taak van de verzoeker om zijn vraag om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming nog beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, herhaalt de Raad dat naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel reeds werd vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid tracht zijn kennis over de beweerde streek van herkomst te toetsen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mocht uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis in hoofdzaak van verzoeker, in alle redelijkheid afleiden dat hij niet het bewijs levert van zijn beweerde afkomst uit Ahmadkhel, district Deh Bala, provincie Nangarhar. Daar geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in Afghanistan gedurende de laatste jaren voor zijn komst naar België, kan tevens besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van de concrete vervolgingsfeiten die hij in dit land beweert te hebben ondervonden. Immers, indien de asielaanvraag verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad herhaalt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst

verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Gelet op het voorgaande, is de verwijzing naar de huidige situatie in Afghanistan en een aantal vaststellingen van mensenrechtenorganisaties, niet dienstig. Verzoekers betoog met betrekking tot de artikelen 2 en 3 EVRM kan evenmin in overweging worden genomen vermits hij het door eigen toedoen niet mogelijk maakt na te gaan waar hij werkelijk vandaan komt en welke nationaliteit hij thans heeft.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker in zijn "beroep tot nietigverklaring" vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS